

[Arentoft]

Hvis jeg forstod statsministerens første svar rigtigt, var der to ting, som talte: dels om forseelsen var i forbindelse med vedkommendes arbejde, dels om vedkommende var tjenestemand. Jeg vil gerne spørge, om det virkelig kan være noget, der influerer, for vi har set adskillige eksempler på, at en politibetjent, der f.eks. har taget af nogle beslaglagte ting el. lign., først, uanset om han har været tjenestemand eller ej, er blevet suspenderet og derefter afskediget. Er der nogen forskel på, om det er i forbindelse med éns arbejde eller andet? Er det ikke et spørgsmål om anseelse i den offentlige mening?

Margrete Auken (SF):

Det er svært at forstå den vanskeligt tilgængelige form, der hedder ironi, og jeg skal så for klarheds skyld sige, at jeg naturligvis ikke ønsker, at statsministeren skal klarlægge det store felt, men vil blot gøre opmærksom på, om man ikke en gang imellem skulle se lidt på konsekvenserne af, hvad det er, folk foretager sig, og ikke kun på, hvad der virker pinagtigt.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg vil gerne have lov til at sige til hr. Arentoft, at der er stor forskel på, om forseelsen er begået i tjenesten, under dens udførelse, eller under private forhold. Det er klart, at det spiller en rolle, om den pågældende, som begår en forseelse, dermed mister den anseelse, den troværdighed, den tillid, som er nødvendig eller naturlig, når man skal fortsætte i sin stilling. Det mener jeg også at man plejer at tage hensyn til, når man afgør sagerne. Det er derfor, der f.eks. for polititjenestemænd eller for toldpersonale kan gælde regler, som har en lidt særlig karakter, fordi de pågældende er ansat til at varetage retshåndhævelse eller lignende.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 24

2) Til *socialministeren* af:

Torben Lund (S):

»Hvordan vil ministeren sikre, at den udsendte vejledning af 30. september 1983 vedrørende hjælp efter bistandslovens § 42 til enlige forsørgere bliver administreret efter sit

indhold i kommunerne og ved den sociale ankestyrelse?»

Skriftlig begrundelse

Erfaringen viser, at kommunerne hidtil har administreret bistandslovens § 42 meget forskelligartet, og at den sociale ankestyrelse har anlagt en meget restriktiv praksis.

Torben Lund (S):

Vi har nu fået en vejledning udsendt fra socialministeren vedrørende uddannelseshjælp efter bistandslovens § 42 og specielt vedrørende enlige forsørgere. Vi har ventet på den vejledning et stykke tid og med nogen forventning, da ministeren i løbet af sommeren igennem dagspressen har givet udtryk for, at der var virkelige lempelser på vej i bistandslovens § 42. Derfor vil jeg spørge socialministeren, hvordan man vil tilsikre, at kommunerne anvender det nye cirkulære efter dets hensigt. Jeg kan allerede nu supplere spørge, om der i cirkulæret ligger en udvidelse af den personkreds, der skal have mulighed for at få uddannelseshjælp, og om der også ligger en udvidelse i den udmåling af hjælp, man hidtil har givet efter bistandslovens § 42.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Baggrunden for, at der blev udsendt en vejledning specielt vedrørende hjælp efter bistandslovens § 42 til enlige forsørgere, er, at der i praksis synes at være tvivl om, i hvilket omfang hjælp til uddannelse kan være påkrævet udelukkende af sociale årsager. Det er således blevet anført, at enlige forsørgere kun kunne få uddannelseshjælp, hvis de tillige havde et fysisk eller psykisk handicap. Vejledningen er derfor udformet med detaljerede eksempler på, hvilke momenter der bør lægges vægt på ved vurderingen af, om en enlig forsørger befinder sig i en sådan akut social situation, at der bør sættes ind med revalideringsmæssige foranstaltninger.

Som spørgeren også godt ved, har jeg ingen bemyndigelse til efter loven at fastsætte bindende regler på området og heller ingen mulighed for at sikre mig, at kommunerne eller ankestyrelsen følger vejledningen. Det er da klart, at det er mit håb, og det er også min tro, med denne vejledning at fjerne eller mindske tidligere tvivlsspørgsmål vedrø-